

eller Umyndighed kan følgelig kun fremsættes overfor den godtroende Erhverver af et Gælds brev, naar dette overfor den første Modtager af Gælds brevet var „ugyldigt paa Grund af“ et af de nævnte Forhold.

Ifølge Tinglysningslovens § 48 skal Umyndiggørelse og Anordning af Lavværgemaal tinglyses for at faa Gyldighed overfor Aftaler, der i god Tro indgaas med den umyndiggjorte eller den, for hvem Lavværgemaal er beskikket. I Overensstemmelse hermed foreslaas det, at Umyndiggørelse og Lavværgemaal kun skal kunne paaberaabes, for saa vidt Tinglysning er sket. Med Hensyn til Indsigelsen om Lavværgemaal har Kommissionen iøvrigt overvejet, om der overhovedet er tilstrækkelig Grund til i den heromhandlede Henseende at beskytte Personer, der er under Lavværgemaal. Hvor en saadan Beskyttelse er nødvendig, har man jo den Udvej at umyndiggøre den paagældende. Man har dog ment, at overvejende Grunde taler for at behandle Lavværgemaal paa samme Maade som Umyndiggørelse. Ligestilles hermed maa endvidere efter Kommissionens Mening de i Myndighedslovens § 65 omhandlede Tilfælde, hvor en Person ikke bliver bundet paa Grund af sin manglende Evne til at handle fornuftsmæssigt.

Naar de i Paragraffens 2det Led nævnte Indsigelser i Almindelighed betragtes som ufortabelige, skyldes det, at det modsatte Resultat maa antages at virke imod de Formaal, der tilsigtes med de paagældende Retsregler. Med Hensyn til Tvangsakkord har der været rejst Tvivl. Det synes dog rigtigst i Overensstemmelse med den overvejende Anskuelse at give Skyldneren Ret til at paaberaabe sig den ved Akkorden skete Nedsættelse ogsaa overfor en godtroende Erhverver. Ellers kunde det i Praksis blive umuligt at gennemføre en Tvangsakkord, naar Skyldneren i større Omfang havde udstedt negotiable Dokumenter.

Til § 18.

Med Hensyn til Modregning fremgaar det udtrykkelig af § 15, at Udstederen overfor en godtroende Erhverver fortaber den

Indsigelse, at Skyldforholdet — helt eller delvis — var ophørt ved en inden Overdragelsen fremsat Modregningserklæring. § 18 indeholder derimod Bestemmelser om Udstederens Adgang til efter Overdragelsen at iværksætte Modregning overfor Erhververen med Fordringer paa Overdrageren.

Den Fordringshaver, der modtager et negotiabelt Gælds brev fra sin Skyldner, bør kunne regne sikkert med, at han naar som helst kan omsætte det, og at han navnlig ikke bliver afskaaret herfra ved, at Skyldneren erhverver en Modfordring. I Overensstemmelse hermed antages det efter nu gældende Ret, at Skyldneren i Almindelighed ikke overfor Erhververen kan gøre Fordringer paa Overdrageren gældende til Modregning, hvad enten Erhververen ved Overdragelsen var vidende om Modfordringen eller ej. Fra denne Regel, der er foreslaaet som Hovedregel i Paragraffens 1ste Stykke, antages der dog at maatte gøres Undtagelse, for saa vidt Modfordringen udspringer af samme Retsforhold som Gælds brevet. I saa Fald kan Modfordringen vel ikke fremsættes overfor en Erhverver i god Tro, men den kan derimod gøres gældende, saafremt Erhververen var i ond Tro. Det er formentlig ogsaa klart, at Spørgsmaalet om, hvorvidt et saadant Modkrav kan rejses over for Erhververen, maa afgøres paa samme Maade som Spørgsmaalet om Fortabelse af Indsigelser fra det Retsforhold, der gav Anledning til Gælds brets Udstedelse. — De to Spørgsmaal kan nemlig i Virkeligheden ikke holdes ude fra hinanden. — Dette har fundet Udtryk i Bestemmelsen i Paragraffens 2det Stykke.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der iøvrigt bør gælde Undtagelser fra Hovedreglen, har der været rejst Tvivl. Der kan imidlertid tænkes at forekomme Tilfælde, hvor det vilde virke stødende, om Skyldneren ved Overdragelsen skulde miste sin Ret til Modregning, og da Undtagelsesbestemmelsen i Veksellovens § 17 omfatter saadanne Tilfælde, har man anset det for rigtigst ogsaa i Gælds brets loven at gøre en udtrykkelig Undtagelse. Den i saa Henseende foreslaaede Regel i 1ste Stykke er